

Marhundreder under Beskyttelse, og saaledes gaar det med mange andre Industrier. Men vi have endnu aldrig set Beviser paa, at en eneste toldbeskyttet Industri nogen Sinde er kommen og har sagt: Nu have vi naaet den Stryke, at vi kunne undvære noget af vor Beskyttelse. Nej, tværtimod, jo mere Beskyttelse en Industri har, desto højere ere i Reglen de Strig, som Spionned taler om, naar der skal foretages rimelige Nedsættelser. Men heldigvis have vi inden for Rigsdagen Udtalelser fra selve Industrien, som paa det klareste og tydeligste vise noget ganske andet for enhver, der kan læse og forstaa, — og vi, der jo alle ere Verdensmænd, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgfreds (G. Hage) fortalte os for nylig, kunne jo heldigvis alle sammen læse. Naar vi gennemgaa disse Andragender, er det klart, at det, vi Frihandelsmænd anbefale som det heldigste, ogsaa virkelig efter de Folks egne Udtalelser er det heldigste. Hvad siges der i det Andragende, som Papirfabrikanterne indsendte for en Del Aar tilbage, og som ligger gemt her paa Boghylderne? Det er en ren Perle, som fortjener at blive dragen frem; der har jo netop her i Dagsmødet været Tale om Skatteopgraving. Der staar i Andragendet, at da Tolden paa Papir sidste Gang blev nedsat, bleve Fabrikanterne nødte til at anskaffe nye Maskiner, indføre forbedrede Metoder og foretage store Ombygninger, og foruden de Fabrikker, der allerede vare her i Landet, byggede de to store nye Fabrikker til, saaledes at vi ikke alene bleve i Stand til at dække det indenlandske Forbrug, men ogsaa til at optage Konkurrence med Udlandet. Kan man ønske en klarere Udtalelse om Gavnigheden af Toldnedsættelser? Jeg vil som sagt anbefale ærede Medlemmer her i Tinget og særlig Medlemmerne af det protektionistiske Parti at drage denne Perle frem.

Vi vide endvidere alle, at for en Del Aar siden var der stærkt Røre inden for Cementfabrikanternes Kreds for at opnaa Told paa Cement, som ogsaa blev foreslaaet oppe i Landstinget. Det blev imidlertid ikke til noget med denne Cementbeskyttelse, og er det nu sandt, at vor ubeskyttede Cementfabrikation er bleven fuldstændigt ødelagt, ruineret og lamslaet af den udenlandske Konkurrence, saa den ikke kan begaa sig mere? Nej, tværtimod, Cementfabrikkerne vænnede sig efterhaanden til at arbejde sig frem til stedse større Dygtighed under Toldfrihed og have gjort det paa en saa udmærket Maade, at vi ikke alene have faaet en stor indenlandsk Omsetning i dansk Cement, men i de senere Aar ogsaa have begyndt at drive en meget

betydelig Eksportforretning paa Udlandet. Altsaa, vi have netop naaet ved Toldfrihed, hvad Beskyttelsesmændene mene, vi kun kunne naa gennem Toldbeskyttelse. Der er altsaa ikke Forskel med Hensyn til Resultaterne, men kun med Hensyn til Midlerne. Vi ønske alle en kraftig Eksportindustri. Der har været talt en hel Del om Luffsustold og selv gode Demokrater have udtalt Ønskeligheden af at komme ind paa en Luffsustold. Jeg, som i ikke saa Henseender staar Socialdemokraterne fjernt, har haft den Glæde ved adskillige Lejligheder at høre overordentlig sunde og fornuftige Udtalelser fra den Kant. Paa et Møde om Toldsagen, jeg deltog i i Sommer, sammen med en Protektionist med den Opgave at opløse Arbejderne om Toldspørgsmaalets Betydning, var dette Spørgsmaal om Luffsustold ogsaa fremme. Blandt Talerne optraadte en Socialdemokrat, som viste sig at være fuldstændig enig med mig om, at man skal være varsom med Hensyn til denne Tanke om at skabe en forøget Luffsustold. For det første skal man være fuldstændig paa det rene med, at naar vi gaa med til en saadan Skat, skal den gaa i Statskassen og ikke i private Folks Lomme. Det er fuldstændig meningsløst og savner ethvert Retsgrundlag at tale i høje Toner om at ville kreere en Luffsustold og saa ordne Sagen paa den Maade, at nogle enkelte Privatsfolk saa Privilegium paa at opkræve den for egen Regning, i Stedet for at den selvfølgelig burde komme ind i Statskassen. Men der er en anden Side ved denne Sag. Jeg kommer jævnlig til England, og skønt jeg kan antage, at det høje Ting smiler en Gang imellem, naar jeg taler om engelske Forhold, anser jeg det dog for min Pligt bestandig at komme tilbage til en Sammenligning alle Vegne, hvor den synes at være heldig. Naar jeg kommer over til England om Foraaret, ser jeg, at man der udbyder 2—3 Oranger for en Penny; altsaa 2—3 store Appelsiner for en Pris af 7—8 Ore. Jeg har hørt mange Folk sige: Lad os faa en Skat paa Brændevin, Tobak, Spirituosa. Det er jeg inden for rimelige Grænser med til; men samtidig mener jeg, man bør følge det engelske Princip og sige: „Vi vanstelliggere Nydelser af disse Varearter, hvis Nydelse vi anse for stabelig, men samtidig lette vi Forbruget af andre Ting, som vi anse for overordentlig gavnlige. Jeg er overbevist om, at mangen en Familiefader i England lader være med at drikke en Bajer, der koster 20 eller 25 Ore, naar han for de samme Pengene kan bringe sine Børn en hel Pose fuld af Appelsiner hjem. Det er dog meningsløst her